"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ କେବେ ବି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ, କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ ନ ହେଉ, ସଦା ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପଥରରୁ ପାରସମଣୀ ସଦୃଶ ହେବାର ବିଧି କ'ଣ ? ଆତ୍ମାର କେଉଁ ବେମାରୀ ଏଥିରେ ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ପଥରରୁ ପାରସମଣୀ ସଦୃଶ ହେବା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ନାରାୟଣୀ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଟିକିଏ ବି ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କାରଣ ଅଭିମାନ ହିଁ ଆତ୍ମାର ସବୁଠାରୁ ବଡ ବେମାରୀ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ନହୋଇଛ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ପାରସ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପଥରରୁ ପାରସ ହେଉଥିବା ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବେ । (୨) ସେବା ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ୍ୟ କରିଦେବ । ସେଥିପାଇଁ ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଦରକାର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ସାବଧାନ କରାଉଛନ୍ତି କି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ନିଜକୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ବୋଲି ମନେ କର । ନିଜକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ବୋଲି ତ କେବେ ବି ଭାବିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ନିଜକୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ଭାବୁଛ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ତ ନିଜକୁ କଳିଯୁଗୀ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗ, ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ବା ନର୍କବାସୀ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ଫରକ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନା ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ନା ନର୍କବାସୀ ଅଟ, ତୁମେମାନେ ତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ନିବାସୀ ଅଟ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଯଦିଓ ତୁମେ ଏକଥା ଜାଣିଛ ତଥାପି ଭୁଲିଯାଇଛ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ବୁଝାଇବ । ସେମାନେ ତ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ରାମରାଜ୍ୟ ନାହିଁ, କେବଳ ରାବଣକୁ ଜଳାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କ'ଣ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛ । ତେବେ ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗର ତୁଳନା ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ କରାଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ କଳିଯୁଗରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନର୍କବାସୀ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗବାସୀଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ନର୍କବାସୀଙ୍କୁ ପତିତ କୁହାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ତୁମର କଥା ହିଁ ଅଲଗା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗକୁ ଜାଣିଛ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ । ଏହି ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ର, ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏଥିରେ ଥିବା ପ୍ରଭେଦ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜକୁ ନର୍କବାସୀ ପତିତ କାଙ୍ଗାଳ ବୋଲି ଭାବିବେ । ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ପୁରୁଣା କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆ ଚାଲିଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ୱର୍ଗ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆସିବ । ତେବେ ତୁମେ ନର୍କବାସୀ ଅଟ ନା ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ? ତୁମେ ଦେବତା ଅଟ ନା ଅସୁର ? ଏହିପରି ତ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଅଟୁ । ଅନେକ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଅଛୁ, ଆରେ ଏହା ତ ନର୍କ ଅଟେ ନା, ଏହା ସତ୍ୟଯୁଗ କିପରି ହେଲା, ଏହା ତ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ତ ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ରହିଛି, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ତର୍କ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ଏକଦମ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପଚାରୁଛ— ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଚାଲିଛି ନା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ତେବେ ଏହିଭଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଏହାର ପ୍ରଭେଦକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ଏହିଭଳି ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରିବେ ଯେ ମୁଁ ନର୍କବାସୀ ଅଟେ ନା ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ? ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନା ନୂଆ ଦୁନିଆ ? ଏହା ରାମ ରାଜ୍ୟ ନା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ? ଆମେ ପୁରୁଣା କଳିଯୁଗ ନିବାସୀ ଅଟୁ ନା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗ ନିବାସୀ ? ଏହାକୁ ହିନ୍ଦୀରେ ଲେଖି ପୁଣି ଇଂରାଜୀ, ଗୁଜୁରାଟୀ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରିବେ ଯେ ମୁଁ କେଉଁଠିକାର ନିବାସୀ ଅଟେ । କେହି ଶରୀର ଛାଡିଲେ କହନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ କେଉଁଠି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କଳିଯୁଗ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ନେବେ ନା । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଉଛି, ସେଠାକୁ ଏବେ କିପରି ଯିବ । ଏସବୁ ସବୁ ହେଲା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର କଥା । ଏହିଭଳି ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ପ୍ରଭେଦ ଦର୍ଶାଇ, ସେଥିରେ ଲେଖିଦିଅ ଭଗବାନୁବାଚ— ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ ଯେ ମୁଁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାମରାଜ୍ୟ ନିବାସୀ ଅଟେ ନା କଳିଯୁଗୀ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ନିବାସୀ ? ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହେଉଛ ସଂଗମଯୁଗ ନିବାସୀ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା । ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯଗକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଜାଣିଛ । ତେଣୁ ତୁମେ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଚାରିପାରିବ ଯେ ତୁମେ ବିକାରୀ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଅଥବା ନିର୍ବିକାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ? ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ନେଇ ତୁମର ବହି ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇପାରିବ । ତେବେ ନୂଆ-ନୂଆ କଥା ସବୁ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡିବ ନା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହଁନ୍ତି ତେବେ ତୁମର ଏହି ଲେଖାକୁ ଦେଖି ସ୍ୱତଃ ପଚାରିବେ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗ ହିଁ କହିବେ, ଏହାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୈବୀରାଜ୍ୟ ବୋଲି କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ନର୍କ ବା ସ୍ୱର୍ଗ, ଏହିଭଳି ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ଲେଖା ହେବା ଦରକାର ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ନିଜକୁ ନିଜେ

ବୁଝିଯିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ନର୍କବାସୀ ପତିତ ଅଟୁ । ଆମ ପାଖରେ ତ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୈବୀଗୁଣ ନାହିଁ । କଳିଯୁଗରେ କେହି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିପରି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ । ଯୋ ଅଟେ ସୋ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ... ଗୀତାରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କର ନାମ ରଖି ଦିଆଯାଇଛି ନା ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଗୀତା ଅଛି ସେଥିରେ ଅଟାରେ ଯେତିକି ଲୁଣ ସେତିକି କଥା ଠିକ୍ ରହିଛି । ଲୁଣ ଏବଂ ଚିନି ମଧ୍ୟରେ କେତେ ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି... ଚିନି ମିଠା ଏବଂ ଲୁଣ ଲୁଣିଆ ଅଟେ । ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ଲେଖି ଗୀତାକୁ ପୁରା କ୍ଷାର କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପକ ପଙ୍କରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ବିଚରା ସେମାନେ ଜ୍ଞାନର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଭଗବାନ କେବଳ ତୁମକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଣାନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ନଚେତ୍ ଛାତ୍ର କେବେ ନିଜର ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଭୁଲିନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ବାରମ୍ବାର କହୁଛ ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛ, ତୁମ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବିକର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଭଳି କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଦିନ ନଥିବ ଯେଉଁ ଦିନ ବିକର୍ମ ହେଉନଥିବ । ତୁମର ଏକମାତ୍ର ମୁଖ୍ୟ ବିକର୍ମ ହେଲା ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ବାବା ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ମନମନାଭବ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ତୁମେ ଏହି ଆଦେଶକୁ ହିଁ ମାନୁ ନାହିଁ ତେଣୁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ବିକର୍ମ ହେବ, ଏହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ବହୁତ ପାପ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କର ଏହି ଆଦେଶ ବହୁତ ସହଜରୁ ସହଜ ମଧ୍ୟ ତ କଠୋରରୁ କଠୋର ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମେ ଯେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଲେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଭୁଲ ହୋଇଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନ ତୁମ ଭିତରେ ରହିଛି ନା । ଏମାନେ କେବେ ବି ୫ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ସାରା ଦିନ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଶାରୀରିକ ପାଠପଢା ତ ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛ, ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ପଢିବା ପାଇଁ କେତେ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ବିଲକୁଲ୍ ଅଭ୍ୟାସ କରୁ ନାହଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ତେବେ ବିବେକ କହୁଛି ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ତ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଏହିଭଳି ଆତ୍ମାମାନେ ଅଳ୍ପ କିଛି ସମୟ ବାହାର କରି ରୁଟି ଖଣ୍ଡେ ଖାଇଥା'ନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ସେତେ ପବିତ୍ର ହେବ । ଏଭଳି ବି ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ପଇସା ଅଛି ଯେ ସେମାନେ କେବଳ ସୁଧରେ ଚଳିପାରିବେ, ତେବେ ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନମାନେ ରୁଟି ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍, ବାସ୍ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମନେ ପକାଇବାକୁ ଦେଉ ନାହିଁ । ତେବେ କଳ୍ପପୂର୍ବରୁ ଯିଏ ଯେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ ସେତିକି ହିଁ କରିବେ । ଏଥିପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । କେହି ବହୁତ ଜଲଦି ଦୌଡି ପହଞ୍ଚିଯିବେ ଏହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଦୁଇଜଣ ପିତା ଅଛନ୍ତି । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ, ତେଣୁ ସିଏ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି କଥା ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଆସିଥିଲ, ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ତୁମର ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ବାବା ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମର ସବୁ ପାପ କଟିଯିବ, ଆତ୍ମା କଞ୍ଚନ ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମକୁ କଞ୍ଚନ କାୟା ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ଯିଏ ଏହି କୁଳର ହୋଇଥିବ ତୁମର କଥା ଶୁଣି ଚିନ୍ତାରେ ପଡିଯିବ, କହିବ ତୁମର କଥା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ । ଯଦି ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି ତେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ । ମନରେ ତ ବିକାରୀ ତୋଫାନ ଆସିବ, କାରଣ ତୁମେମାନେ ବେହଦର ବାଦଶାହୀ ନେଉଛ ନା । ଯଦିଓ ତୁମେ ସତ୍ୟ କୁହ ବା ନକୁହ କିନ୍ତୁ ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି— ମାୟାର ବିକଳ୍ପ ତ ବହୁତ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କେବେ ବି କୌଣସି ବି ବିକର୍ମ କର ନାହିଁ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ ।

ତେବେ ଏହିଭଳି ପ୍ରଭେଦର କଥା ସବୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶିବ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଦେଖିଛ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର କେତେ ବଡ-ବଡ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ସେମାନେ ବହୁତ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିଶାଳ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଶରୀରକୁ ବଡ କରି ତିଆରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଆଉ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମର ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ବୁଦ୍ଧି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସେମାନେ କେତେ ବଡ ବଡ ଚିତ୍ର ସବୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ କେବଳ ପଇସା ବରବାଦ କରୁଛନ୍ତି । ବେଦ,ଶାସ୍ତ୍ର, ଉପନିଷେଦ ସବୁ ଛପାଇ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେତେ ପଇସା ନଷ୍ଟ କରିଛ, ବେହଦର ବାବା ଉଲୁଗୁଣା ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରୁଛ ଯେ ବାବା ବହୁତ ପଇସା ଦେଇଥିଲେ, ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରାଇଥିଲେ । ମନୁଷ୍ୟ ଶାରୀରିକ ପାଠପଢି ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ହେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାଦ୍ୱାରା ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଜ୍ଞାନ ରୋଜଗାର କରିବାର ଉତ୍ସ ଅଟେ । ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ବେହଦର

ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଅଛି । ଭାଗବତ, ରାମାୟଣ ଆଦିରେ କିଛି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ସିଏ ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ବିଲକୁଲ୍ ନୂଆ ପାଠପଢା । ତାହା ମଧ୍ୟ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଛନ୍ତି । ତେବେ କାହିଁ ରାଜପଦ, କାହିଁ ପ୍ରଜାପଦ । ଯଦି କାହାର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଯିବ ତେବେ ତାଙ୍କ ଜୀବନରୂପୀ ନୌକା ପାରି ହୋଇଯିବ । ଛାତ୍ର ନିଜେ ଜାଣିପାରିବ ଯେ ମୁଁ ତ ପଢୁଛି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟକୁ ପଢାଇ ପାରିବି କି ନାହିଁ । ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂରା-ପୂରା ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ସୁବର୍ଣ୍ଣତୁଲ୍ୟ ହେବା ଦରକାର, କିନ୍ତୁ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ବ୍ୟାଚ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ । ଏହି ଭାରତ ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ନା । ଏହା କାଲିର କଥା । କେଉଁଠି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା, କେଉଁଠି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା । ଏଥିରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ ଯଦିଓ ବୁଝାଉଛ କିନ୍ତୁ କେହି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେପରି ବିଲକୁଲ୍ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବ୍ୟାଚ୍ ତୁମ ପାଇଁ ଯେପରି ଏକ ଗୀତା ଅଟେ, ଏଥିରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ପାଠ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତା ହିଁ ରହିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଗୀତା ଶୁଣୁଛ ତାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଦ୍‌ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଆରମ୍ଭରୁ ତୁମେ ହିଁ ଗୀତା ପଢିଛ, ପୂଜା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଆରମ୍ଭ କରିଛ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଜଞ୍ଜିରରୁ ମୁକ୍ତ କର । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ପ୍ରତିଦିନ କାହାକୁ ନା କାହାକୁ ବୁଝାଇଚାଲ । ତେବେ ସେଥିରୁ କେହି ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ନିଶ୍ଚିତ ବାହାରିଯିବେ । ଯଦି ୫-୬ ଜଣ ଏକତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଅଲଗା ଅଲଗା ଫର୍ମ ପୂରଣ କରାଇ ଅଲଗା-ଅଲଗା ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜଣେ କେହି ବି ନାସ୍ତିକ ଥିବ ତେବେ ସିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖରାପ କରିଦେବ । ତୁମକୁ ଫର୍ମ ତ ଅଲଗା ଅଲଗା ପୂରଣ କରାଇବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ, ତେବେ ସିଏ ବୁଝିଯିବେ । ଏହିଭଳି ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର ତେବେ ତୁମେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ।

ବାବା ମଧ୍ୟ ବେପାରୀ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଯିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ ସିଏ ଭଲ ବେପାର କରିପାରିବେ । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଲାଭବାନ କରାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏକତ୍ର ଦଳ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫର୍ମ ପୂରଣ କରିବାକୁ କୁହ । ଯଦି ସମସ୍ତେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ଏକତ୍ର ବସାଇ ପଚାରିବା ଦରକାର । ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ତୁମେମାନେ ଗୀତା ପଢିଛ ? ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମାନୁଛ ? ବାବା କହିଛନ୍ତି ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ ତେବେ ସେମାନେ, ମୋର ଭକ୍ତ ହୋଇଥିବେ ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭକ୍ତ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଜଲଦି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯିବେ । ପଥରକୁ ପାରସ କରିବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ସବୁଠାରୁ କଡା ଏବଂ ଖରାପ ବେମାରୀ ଅଟେ । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ନ ତୁଟିଛି ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଧୁରିବା ବହୁତ ମୁସକିଲ ହେବ । ଏଥିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନାରାୟଣୀ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ଅଶରୀରୀ ଆସିଥିଲୁ, ପୁଣି ଆମକୁ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ କ'ଣ ଅଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହି କଥାରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, ଏହା ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ତେବେ ଚାଲି ଚଳନରୁ ଜଣାପଡିଥାଏ ଯେ ଇଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ଭଲ ସହଯୋଗୀ ହେବେ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମନ, ବଚନ, କର୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିକର୍ମ ନ ହେଉ—ଏଥିପ୍ରତି ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ କଞ୍ଚନ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେହ-ଅଭିମାନର କଡା ବେମାରୀରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ନାରାୟଣୀ ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଅଭ୍ୟାସ କର ଯେ ଆମେ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲୁ, ଏବେ ପୁଣି ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଚତୁରତା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅନୁଭବର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଚତୁରତା କରୁଛନ୍ତି— ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ, ନିଜର ସୁନାମ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକତା ସମୟରେ ନିଜର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଅନୁଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେହି ଅନୁଭବର ଶକ୍ତି ନଥିବାରୁ ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉନାହିଁ । କେହି କେହି ଜାଣୁଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଯାହା କରୁଛି ତାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ନିଜର ନାମକୁ ଖରାପ ନ କରିବା ପାଇଁ ବିବେକକୁ ହତ୍ୟା କରିଦିଅନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହା

ମଧ୍ୟ ପାପ ଖାତାରେ ଜମା ହୋଇଯାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଚତୁରତାକୁ ଛାଡି ସଚ୍ଚା ହୃଦୟର ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜୀବନରେ ରହି ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବା ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:

ଫରିସ୍ତା ଜୀବନ ହିଁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଜୀବନ, ଯଦିଓ ସେବାର ବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ସେବା କରୁଥିବା କାରଣରୁ ଯେତେ ବି ସେବା କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସଦା ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଯେତିକି ଅଲଗା ରହିଥା'ନ୍ତି ସେତିକି ପ୍ରିୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ ହେଉଥାଏ କାରଣ ଫରିସ୍ତା କେବେ ବି ଶରୀର ଏବଂ କର୍ମର ଅଧିନ ହୋଇ ନଥା'ନ୍ତି ।